

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XIX. Vtrum beatitatis quoque futurae spatium terminis circumscripserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

Matth. pag. 314. κερως ἢ θανάτου, inquit, νομιστοὶ ἔχουσιν τὸ ἀθάνατον, ἢ τὸ μέγεθος, ἢ ἀδελφότητα, καὶ ἂν ἴδωσιν εἰ σωθῆσι ἐκ ψυχῆς ἢ σαρκός, ἢ ἡρώδης αὐτῶν ἢ ψυχῆς ἀποτρίψασα, ἀλλὰ τὸ ἀθάνατον, ἢ ἡρώδης τὸ εὐαγγέλιον, ἢ εἰμι ἢ ζωὴ, καὶ ἂν ἴδωσιν ἀμείψασα, αὐτὴν ἀποτρίψασα.

Cum ait averfam à Deo Diaboli voluntatem olim fore contendam, satis significat se ne Dæmones quidem ab æterna felicitate excludere. Sed clarius etiam id evincitur ex dogmatum ipsius sequela, & ex hoc loco è libr. 1. ἀπὸ ἀρχῆς, cap. 6. quem & supra iam adduximus, & hic quoque repetemus: iam vero si aliqui ex his ordinibus qui sub principatu Diaboli agunt, ac malitia eius obtemperant, poterunt aliquando in futuris seculis converteri ad bonitatem, pro eo quod est in ipsis liberi facultas arbitrii. an vero permanentes & inveterata malitia velut in naturam quamdam ex consuetudine convertatur, etiam tu qui legis probato, si omnimode neque in his que videntur temporalibus seculis, neque in his que non videntur, & æterna sunt, penitus pari ista ab illa etiam finali unitate, atque convenientia discrepabit. Tacet eadem sententia in istis & Corderiana Catena in Iohannem, ad Iohann. 12. 31. τὸ ἐν τῷ σαυρῶν πᾶσιμα αὐτῶν κρείσσον ἢ τὸ νόμον τοῦτον παρὰ τὸ εἰρηλοπιήσας ἡσὶ τὴν αἰμῶν. τὸ σαυρῶν ἰαυτῶν, εἶπε τὸ ἐπὶ γῆς, εἶπε τὰ ἐν ἑρανοῖς, καὶ θεομα- ἑδωσας ἐν τῷ ἔθλῳ, αὐτὸν ἀναστὰς ἀρχῆς καὶ δεξιάς, ἐκάθισεν ἐν τοῖς ἐπαινεῖσι, ἵνα πᾶσι τὰ ἐπὶ τῶν ἀφῶν καὶ ἀπὸ τῶν τῶν.

XIX. Cæterum non penarum duntaxat, sed felicitatis etiam tempus certis circumscriptum terminis esse voluit, animasque ad perfectionis culmen evectas, & peccati ac corporeæ molis fordibus expurgatas, statim atque à virtute in vitium deflexerint, in crassioris corporis carcerem compingi. Verba Origenis è libr. 2. De princip. affert Iustinianus, quibus corpora interitura dicuntur, cum Deo subiecta fuerint omnia, καὶ τὸ σαρκῶν φύσις ἑποσθησάμενης διύπεσον, καὶ πάλιν λογικὰ ὑποσάσασθαι. Quam iterum reparanda sit corporum natura, si rursus rationalia descendant. Affert & alia ex quarto libro, quibus corporum naturam per intervalla existere docet, ἡσὶ τὴν αὐτὴν φύσιν τὰ ζωῶντα ἀπὸ τῶν ἀθάνατων, ἀθάνατα σαρκῶν, καὶ πάλιν ἢ ἰστανορπύσας πλείους ζωῶντες εἰς τὸ μὴ ἢ ἀθάνατον ἑαυτῶν, ἡσὶ τὰ ἀθάνατα. Propter quosdam lapsus rebus ratione polentibus contingentes, que corporibus indigent, & rursus facta emendatione perfecta, dissolvi illa in nihilum, adeo ut id semper fiat. Affert & ista è libr. 1. Hieronymus Epist. 59. ad Avit. cap. 1. In fine atque consummatione mundi. cum omnes (animæ) liberam habeant arbitriam, & sponte sua vel virtutes possint capere, vel vitia, ille multo peiori in conditione erunt, quam nunc sunt; hæc ad meliorem statum pervenient: quia diversi motus, & variæ voluntates in utramque partem diversum accipient statum, idest ut Angeli, homines, vel Dæmones, & rursus ex his homines, vel Angeli fiant: & illa è libr. 3. cap. 3. Nec dubium est quin post quadam intervalla temporum rursus materia subsistat, & corpora fiant, & mundi diversitas construat, propter varias voluntates rationalium creaturarum, que post perfectam beatitudinem usque ad finem omnium ætatum paulatim ad inferiora dilapsæ tantam militiam receperunt, ut in contrarium vertenterent, dum nolunt servare principium, & incorruptam beatitudinem possidere. Quibus & hæc adiungenda è libro eodem, cap. 1. Ex quo opinamur, quoniam quidem (ut frequenter diximus) immortalis est anima & æterna, quod in multis & sine fine spatijs per immensa & diversa sæcula possibile est ut à summo bono ad infima mala descendat, & ab ultimis malis ad summa bona reparatur.

XX. Quod si quis dogmatum istorum requirat originem, sciat ille præter quadam Scripturæ testimonia, quæ mox à nobis commemorata sunt, Adamantium quoque in carcere, & post multos dies visitabantur: & hoc Iohann. 10. 16. Fiet unum ovile, & unus pastor, quod ipse in dogmatis sui fulcimentum usurpat in fine Homil. 6. in Num. Item illud è Parabola, quam proponit Christus Matth. 18. 13. cum servum nequam iratus Dominus iussit tortoribus tradi, quoad debitum integrum refunderet. Vnde Origenes Homil. 35. in Luc. Quæ est lex carceris istius? (Inferni) Non egrédior ex eo, neque me exaltor patitur exire, nisi debitum omne persolvero. Fraudi ei fuit perperam acceptum & istud Apostoli Rom. 11. 25, 26. Cæcitas ex parte contigit in Israël, donec plenitudo Gentium intraret: Et sic omnis Israël salvus fiet. Piaculares autem, quas dixi, & purgatorias penas his defendit verbis ex 1. Cor. 3. 12. in quibus uniuscujusque opus igne examinatum iri Paulus affirmat. Aliis quibusdam opinionis huius propugnaculis uti solere Origenistas tradit Hieronymus ad calcem Commentariorum in Isaiam; hoc nimirum Pauli Rom. 11. 32. Conclusit Deus omnia sub peccato, ut omnibus miseretur: & illo Mich. 7. 9. iram Domini sustinebo, quia peccavi ei: donec justificet causam meam, & auferat iudicium meum, & educat me in lucem: & hoc etiam Isaiæ 12. 1. Benedicam te, Domine, quoniam iratus es mihi. Avertisti faciem tuam à me, & miserus es mei: necnon & isto Osæ 14. 5. Cum ira furoris mei transierit, rursus sanabo: atque itidem illo Psalm. 30. 20. Quam grandis multitudo bonitatis tuæ, Domine, quam abscondisti timentibus te!

Verum non sacris duntaxat Auctoribus, sed profanis etiam regendum sese videtur Origenes tradidisse: Platoni imprimis, qui in Phædone Socratem inducit ita differentem: hominum qui sese terrenis cupiditatibus dederint, animas circa sepulchra vagantes pen-